

Antipatròtic? - James Connolly

En tots els països del món on el socialisme hi ha arrelat els seus defensors es troben amb l'objecció que llurs doctrines són “apatriòtiques”, que el socialisme és una idea forastera. Ja siga a Irlanda, Alemanya, França, Amèrica, Anglaterra, Rússia, Itàlia o a qualsevol altre país trobem que els enemics del socialisme insisteixen sobre aquest tema, el caràcter antipatriòtic del moviment socialista. Cal, per tant, que examinem i analitzem aquesta teoria per tal de trobar sobre què es fonamenta, com és que en països tan àmpliament separats el moviment socialista es troba amb una objecció gairebé idèntica – tan a la conservadora Irlanda com a la cosmopolita Amèrica.

No ens cal anar gaire lluny en la nostra anàlisi. És un axioma acceptat per tots els socialistes que la classe dirigent industrial sempre serà la classe dirigent política, i també dominarà totes les altres formes de vida i àmbits de pensament.

Que fins no arribe l'època de la revolució els interessos de la classe que controla la maquinària dominant de producció posarà el color i donarà forma a tot el pensament i les institucions de la societat en general; i farà que tot el que servisca aquests interessos sembla “patriòtic”, “nadiu” i profundament “irlandès” o “americà” o de la nacionalitat que siga la classe propietària. I de manera similar titllarà de “forastera”, “antipatriòtica”, “no-irlandesa” o “no-americana” tot allò que faça flaire de perill per a la classe propietària. En altres paraules la classe propietària sempre i a tot arreu s'arroga el dret exclusiu d'ésser considerada *la Nació*, i en basar-se en aquest dret insisteix que les lleis de la terra han d'ésser-hi a les seves mans per donar-les forma i administrar-les d'acord amb els seus propis interessos, que, com ens informa amablement, són els interessos superiors de la nació.

Aquesta és una característica de les classes propietàries d'arreu, fins i tot quan no són una classe dirigent. L'agitació de la Land League a Anglaterra, i en menor grau l'actual agitació de la Land, exemplifiquen aquest tret. L'agitació de la Land League se centrava en la lluita dels arrendataris per unes millors condicions d'arrendament. Era primàriament una pugna entre l'arrendatari i el terratinent.

El treballador agrícola no es veia afectat i de fet invariablement rebia millor tracte del terratinent que del pagès arrendatari; la població urbana no hi té interessos directe en l'afer, els obrers urbans no eren considerats en els Land Bills; totes les classes mercantils, industrials i professionals sabien que quedarien fora dels objectius de les negociacions entre terratinents i arrendataris, alhora veien que els arrendataris s'organitzaven políticament i econòmicament, i per damunt de tot esdevenien conscients de la seva classe, és a dir conscient de la identitat de llurs interessos de classe, i reeixen en imprimir el caràcter de llur moviment sobre tota la vida d'Irlanda.

La lluita de cada pagès esdevingué una lluita nacional irlandesa, cada pagès que refusava de pagar la renda era idealitzat com un patriota combatent, no pel seu propi bé, sinó pel del seu país, cada pagès desallotjat era aclamat com a màrtir pel seu país; si un home prenia un mas desallotjat no era un simple aprofitat o un esquirol, sinó un traïdor a “Irlanda”, i tota persona que li parlàs, o que l'ajudàs a alimentar-se, vestir o allotjar-se era també un enemic d'Irlanda, un traïdor a la seva terra de neixement, un Judas o un Diarmuid Mac Murchadha. Així els pagesos arrendataris dominaven el pensament del país i feren de la lluita d'una classe pels seus drets sinònim de la idea de patriotisme irlandès.

Ara no ho assenyalarem per tal de denunciar-ho. Al contrari considerem que els pagesos actuaren avisadament segons llurs interessos. Però ho assenyalarem per emfasitzar la nostra posició que qualsevol acte o doctrina política particulars és patriòtica o antipatriòtica en la proporció exacta amb la que serveix els interessos de la classe que aleshores controla el poder polític. Els pagesos irlandesos denunciaren com antipatriòtics tot allò que no va servir llurs interessos de classe, – incloent-hi fins i tot les demanda de vivenda pels treballadors; deixeu que la classe treballadora irlandesa es pose al capdavant i comprovareu que la sinceritat del patriotisme de tothom serà la

devoció als interessos del treball. Als ulls del pagès cap onejada de banderes verdes podia fer un patriota dels qui s'havia aprofitat d'un desallotjament: deixeu que els obrers apliquen la mateixa prova i consideraran enemics d'Irlanda tots els que creguen en la subjecció del treball al capital – consideraran traïdors a aquest país tots els que viuen de l'explotació del treball irlandès.

Per la classe treballadora mundial la lliçó és també clara. En tots els països el socialisme és foraster, antipatriòtic i continuarà així fins que la classe treballadora se salve en fer del socialisme la força política dominant.

Llavors els interessos de la classe treballadora hi dominaran i el patriotisme de tothom serà valorat pels serveis i la devoció a aquests interessos, de forma que el socialisme serà patriòtic i nadiu a tot arreu, i els defensors de la propietat capitalista seran els antipatriòtics.

Per la llur agressivitat i intolerància les classes propietàries aixequen els principis de la supremacia capitalista a la dignitat de salvaguardes nacionals; a mesura que la classe treballadora infonga a la seva organització política la mateixa agressivitat i intolerància comandarà el succés que mereix, i farà del socialista l'únic ciutadà bo i lleial.